

ter snart 12 timers debat, der gør, at det runger i rummet med store tanker fra det færøske folk. Her gælder jo også, at vi respekterer det færøske hjemmestyre, og fremtiden for Færøerne skal også besluttes af det færøske folk. Sådan er det nu engang. Selv om vi også her mener, at der er store værdier i rigsfællesskabet, er det sådan, at det er det lokale folk, der selv bestemmer sin egen fremtid.

Det er det for så vidt også for det øvrige Danmark i rigsfællesskabet. Det er det danske folk, der selv bestemmer sin fremtid. Derfor har vi jo så i god ro og orden udarbejdet et forslag til finanslov, som jo er et forslag til forhandling. Det vil jeg sige med det samme, hvis nogen ikke føler, at de bliver kvitteret for deres udsagn. Det er jo et oplæg til forhandling, som det altid har været, hvor det bedste og det mest duelige af den lovgivende forsamling vises som det færdige resultat.

Jeg må sige, at jeg er ikke overrasket over, at såvel Venstres folketingsgruppe som den konservative folketingsgruppe finder, at der er meget godt i regeringens forslag, og jeg lytter til, at der egentlig er en støtte fra de to regeringsbærende partier.

Jeg lytter også til, at der er en ansvarlighed i Dansk Folkeparti for, hvad dansk økonomi kan bære, hvordan vi sikrer fremtiden til fordel for alle danskere.

Jeg vil sige, at det havde egentlig været lidt mere bekymrende, hvis det havde været omvendt, at der her havde været modstand i Dansk Folkeparti, i Det Konservative Folkeparti og i Venstre og til gengæld lydhørhed i Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre.

Jeg synes egentlig, balancen er god nok. Men i den balance indgår også, at opgaven jo bliver det muliges kunst. Det, der jo måske så ikke bør overraske, er, at der er forskellige meninger. Det er jo pluralisme for fuld udblæsning. Vi er gået til valg ud fra forskellige synspunkter. Det skulle gerne afspejles i de holdninger og det grundlag, der som udgangspunkt er for de forlig, der skal indgås.

Det, der måske kan ærgre lidt, er det, der ikke burde være usikkerhed om eller forståelse for kunne være grundlaget, at den forståelse ikke i et tilstrækkeligt omfang er til stede.

Nu skal man altid være varsom med at rose tidligere regeringer, men det har vi for så vidt i den nuværende regering gjort lige fra første dag og endda også før, nemlig ved, at vi var enige i

den mellemfristede fremskrivning, »En holdbar fremtid – Danmark 2010«, man foretog, for det var jo for så vidt et udtryk for, at man tog opgaven alvorligt, at man ser på den demografiske udvikling i Danmark og egentlig starter en proces forud for det, man overhovedet gør i andre lande i Europa, også de lande, vi sammenligner os med, og også EU, nemlig ser på, hvad mulighederne i Danmark er for et veludbygget velfærdssamfund. Hvad er det egentlig, man skal tage højde for, hvordan kommer man igennem den udfordring, der ligger i, at man for første gang i mange, mange år har et meget stort skift i den demografiske sammensætning, altså en stigning i antallet af de mere modne og et fald i tilgangen af yngre medarbejdere på arbejdsmarkedet?

Kl. 22.20

Derfor producerede man jo et fagligt produkt om, hvordan man skulle forholde sig. Det, der er det styrende, er for så vidt væksten i det offentlige forbrug og mulige skattelettelser. Vi har sagt hele tiden, at de rammer, 2 pct. af BNP, var vi enige i. Det ville så medføre, at man ud fra en given forudsætning om arbejdsstyrkens størrelse og beskæftigelse havde et overskud på den strukturelle saldo, vil jeg sige med det samme til hr. Morten Helveg Petersen, i et spænd i den rensede version, efter at Den Særlige Pensionsopsparing nu er blevet en reel opsparing igen, på mellem 1,5 og 2,5 pct. af BNP. I det spænd skal den ligge.

Den kurs har regeringen sagt at vi vil følge, desuagtet at den tidligere regering selv var på afveje, og på trods af at man sagde, man fulgte den, så egentlig accepterede nogle aftaler, der gjorde, at den offentlige vækst alligevel blev for stor. Vi har sagt, at vi lægger os fast på kursen, for det er evident, at skal vi løse og løfte opgaven med at finansiere udfordringen i fremtidens danske velfærd, ja, så er der en grænse for vækst i offentligt konsum og alt andet lige en grænse for de skattelettelser, som man kan give.

Se, det har vi fulgt til punkt og prikke. Så det overskud, der er på den strukturelle saldo, er fuldstændig inden for den ramme, der er lagt af den tidligere regering. Hvis man spørger, hvordan det kommer til udtryk i dansk økonomi i forhold til verden omkring os, så kan jeg bare sige til dem, der måske ikke er opmærksom på det, at Danmark er det land i EU-fællesskabet, der har det næsthøjeste overskud på den offentlige sektors saldo, altså det næsthøjeste samlede offentlige overskud. Det er kun Finland, der har